

Алла Бойко,
д. філол. н., проф. (Київ)

ДРУЖНІЙ КОЛЕКТИВ ОДНОДУМЦІВ

На кафедрі історії журналістики завжди є гості. Заходять викладачі поговорити і послухати; завжди «тусуються» магістранти, аспіранти, викладачі, які проходять стажування; сюди заходять гості з інших вишів та інших міст тощо. Усі знають, що тут почують добре слово; нададуть консультацію; вип'ють горнятко чаю-кави, на які так щедри на цій кафедрі.

Ледь не забула про студентів – вони теж намагаються висловити свою прихильність до кафедри історії журналістики. Насамперед у сесію, перед заліком чи іспитом. Вишикуються біля дверей, годинами чекають своєї черги на перескладання якоїсь теми, гудуть як бджоли, обмінюються інформацією. Кожного, хто вийшов з дверей кафедри, незмінно зустрічають паролем: «Що питали?». (Варіанти відповідей: «Жах!», «Все забула!», «Про «Свічечку» або «ЛНВ» – і далі: «Ну, що склала?»). (Варіанти відповідей – сумний погляд або шалено радісний вигук: «Так!»).

Усі, працюючі на цій кафедрі – яскраві особистості, сьогодні кажуть – люди з родзинкою. Але разом вони становлять єдиний колектив, який приймає (або не приймає!) нових людей, які, у свою чергу, стають незамінними і незмінними членами цього унікального колективу.

Наталя Миколаївна Сидоренко, професор, завідувачка кафедри. Людина, яка встигає все. Але на першому місці для неї – наука. Крім написання змістовних і цікавих книжок, статей і лекцій, вона неодмінно бере участь у великій кількості конференцій в Україні і за її межами. (Не раз спостерігала, як на секційний виступ Наталі Миколаївни приходили члени інших секцій, щоб прослухати інформацію про нові дослідження і глибокі висновки з них.) Преса для Наталі Миколаївни – засіб спілкування зі світом і вивчення його. Саме тому кожен приїзд у будь-яке місто України, Європи, Сполучених Штатів Америки чи Австралії починається з ретельного і прискіпливого вивчення репертуару газетних кіосків, а подальше ознайомлення з містом або країною відбувається в архівах бібліотек.

Ніну Филімонівну Остапенко можна вважати позитивною домінантою кафедри. Її незмінному оптимізму можуть позаздрити сту-

дентки і аспірантки. Завжди й у всьому Ніна Филімонівна знаходить цікаві моменти і вміє посміятись навіть у кризових ситуаціях.

Тамара Володимирівна Старченко – улюблениця студентів, вони завжди із задоволенням слухають її лекції і ведуть з нею тривалі «літературні» бесіди на семінарських заняттях.

Олена Дмитрівна Школьна Інститут журналістики сприймає як рідний дім – стільки енергії, натхнення і сил вона вкладає у свою роботу. Їй не байдуже все, що коїться на кафедрі й вона відчуває себе відповідальною за ту унікальну атмосферу, яка панує в колективі.

Валентина Петрівна Михайлюта завжди побиває всі «рейтинги суворості» у студентів. Але вони впевнені в справедливості і вимогливості цієї викладачки, і знають: Валентина Петрівна щиро вірить у те, що знання літератури поліпшить світ. Ну, і внутрішній світ кожного окремого студента, певно.

Любов Василівна Боярська, здається, найдоброзичливіша людина в Інституті. Вона завжди допоможе студентам, аспірантам, колегам, а від спілкування з нею всім стає приємно і легко на душі.

Ці люди багато років віддали своїй улюбленій роботі, вони сприймаються як ядро кафедри, її основа і професійний та моральний стрижень.

Але й ті, хто прийшов у цей колектив нещодавно, теж знайшов своє місце й гідно відіграє власну роль.

Олександр Костянтинів Мелещенко – інтелектуал, розумний, спокійний, добрий. Вміє сказати слова підтримки, «урівноважити» будь-яку ситуацію. Його лекції і статті студенти сприймають як своєрідні «вікна» у великий світ мас-медіа.

Анастасія Михайлівна Волобуєва – улюблениця студентів. Енергійна, весела, завжди з усмішкою, вона перетворює пари в захопливі змагання, в яких Анастасія Михайлівна незмінно перемагає.

Наталія Степанівна Желіховська завжди заглиблена у світ публіцистики і літератури, тонко відчуває всі тенденції культури. Мабуть, тим і приваблює студентів і забезпечує собі добре ставлення колег.

Надія Григорівна Герасимчук швидко завоювала прихильність колег і студентів, знайшла своє почесне місце в цьому колективі.

Обдарована долею, талановита і щедра Ольга Юріївна Сухомлин, як, мабуть, ніхто інший, знає традиції українського народу і вміє знайти їм місце в сучасності. Духовний світ Ольги Юріївни розкривається в її книжках і статтях, оригінальному світосприйнятті і високій культурі. Дійсно, справжня окраса цієї кафедри!

Працездатності Андрія Анатолійовича Борця можна лише позаздрити: він читає лекції та проводить практичні заняття в Інституті

журналістики, працює на телебаченні, пише наукові праці, виступає на конференціях – та й ще є безліч справ, які встигає зробити Андрій Анатолійович. Мабуть, прізвище все ж таки накладає свій відбиток на характер людини. Сподіваємось, він вибере свою перемогу.

Коли пишеш про кафедру історії журналістики, зразу приходять на пам'ять чудові, веселі й цікаві розповіді про поїздки по музеях і пам'ятних місцях України, про подорожі в інші країни, про спільне відзначення свят, днів народжень, захистів дисертацій (до речі, це чи не єдина кафедра, яка в повному складі ходить на захисти дисертацій своїх колег і аспірантів, і дружно вболіває за своїх). І розумієш, яким цікавим і насиченим життям живуть ці люди, як легко вони знаходять спільну мову та інтереси.

Нібито написано про всіх, визначено унікальні риси кожного. Дивно, але всі ці люди – мої шановні колеги – об'єднані в єдиному міні-колективі, як пазли, складають дуже яскраву картину не лише «адміністративної структури» Інституту журналістики, а й справжнього дружнього колективу однодумців, які об'єднані ідеями освіти, науки, культури.